

HOMILIA DE LA FESTA DE LA MARE DE DÉU DEL CLAUSTRE

Abans-d'ahir i ahir us invitava a viure els oficis religiosos d'aquesta festa major bo i meditant algunes expressions de la Salve que, aquests dies, li repetim, a santa Maria del Claustre de Solsona. En concret, us feia notar que ens adrecem a ella anomenant-la: “Mare de misericòrdia”, “vida, dolcesa i esperança nostra”. De fet, en aquesta pregària insistim en la misericòrdia de la Mare de Déu quan li demanem: “gireu envers nosaltres aquests ulls vostres tan misericordiosos”. Adonem-nos, per tant, que la misericòrdia no és només un atribut de Déu.

Hem fet molt bé de prendre consciència de la misericòrdia de Déu al llarg d'aquest any sant. Més encara, ha estat, i encara pot ser, una gràcia gran apropar-nos a la seva misericòrdia per renovar les nostres vides i, més encara, tots nosaltres que tenim el temple jubilar de la diòcesi a la pròpia ciutat. Alhora, però, la misericòrdia és una actitud que Déu contagia als seus fills, que Crist ensenya als seus deixebles: “Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare”.

Desitjo, en aquesta homilia de la festa major, mostrar-vos dues coses: Maria fent seva aquesta actitud i, per tant, esdevenint Mare de misericòrdia; i el poder i els efectes de la mirada misericordiosa de Maria.

Maria, mare de misericòrdia.

El fragment de l'Evangeli que acabem de proclamar narra una de les escenes més potents de la Bíblia: el fill de Déu clavat a la creu, en l'hora suprema de la seva missió, contemplant la humanitat en tota la seva amplada, abraçant tot el mal i el sofriment de la història, vessant l'amor misericordiós de Déu sobre cada cor ferit pel pecat; als seus peus, Maria la seva Mare i el deixeble estimat.

Tota la història sagrada apunta cap a aquest esdeveniment i cap al matí de Pasqua. La creació, l'elecció d'Abraham, l'alliberament d'Egipte, la conquesta de la terra promesa, les nombroses infidelitats d'Israel, el seu exili, les profecies i tota la vida –la predicació i els signes– de Jesús miren i es concentren en aquest moment dramàtic i apoteòsic alhora.

Aquest episodi, íntimament unit a la transfiguració al Tabor, al darrer sopar al Cenacle i al matí de Pasqua, mostra la magnitud de la misericòrdia divina. L'amor de misericòrdia que Jesús havia predicat amb paràboles

bellíssimes –el fill pròdig, el bon samarità– i amb gestos de perdó poderosos –el perdó de Zaqueu, de l’adúltera...– troba el seu cim al en les paraules i els gestos de la passió. Jesús manifesta la magnitud de l’amor de Déu abraçant una condemna injusta, carregant damunt seu l’odi en el seu estat pur –l’odi a l’innocent, l’eliminació del sant per arrencar de soca-rel el ferment de veritat, bondat i bellesa que mina el mal mentider, malvat i lleig que domina el cor dels homes–. L’amor de misericòrdia no és només estimar com el pare del fill pròdig, com el bon samarità. Aquest amor va més enllà, és: un amor que dóna la vida en favor dels qui la hi lleven; un amor que trenca tot esquema; un amor crucificat que actua poderosament en els cors més endurits, més ferits o posseïts; un perdó no pas fet des de la seguretat, des del que està bé en favor del qui està malament i necessita ajuda, sinó un perdó des de la vulnerabilitat, des del fet de ser víctima; un perdó de reu envers el botxí.

Maria, en aquesta escena, plorant, dolorosa, no només expressa els sentiments humans d’una mare que veu el sofriment i la ignomínia del seu fill estimat. Maria, dreta al peu de la creu, s’uneix als sofriments del seu fill. Ella, capaç com només poden les mares de viure i sentir allò que viuen i senten els seus fills, participa de la passió redemptora del seu Fill: sent el seu dolor físic i espiritual, abraça com ell tot el sofriment i el mal del món i de la història i, sobretot, s’uneix al seu amor de misericòrdia. Mira la humanitat, representada en aquell moment per aquella multitud –botxins, cabdills del poble, gent mal-leable capaços de cridar hosanna al rei d’Israel i crucifiqueu-lo amb només 5 dies de distància–, com el seu Fill els mira i perdona com ell els perdona.

Com diu el Sant Pare al final de la *MisericordiaVultus*: “Al peu de la creu, Maria junt amb Joan, el deixeble de l’amor, és testimoni de les paraules de perdó que surten de la boca de Jesús. El perdó suprem ofert a qui l’ha crucificat ens mostra fins on pot arribar la misericòrdia de Déu. Maria testifica que la misericòrdia del Fill de Déu no coneix límits i arriba a tots sense excloure ningú” (MV 24).

“Gireu envers nosaltres aquests ulls vostres tan misericordiosos”.

En la darrera hora de Jesús, Maria no només s’uneix als sofriments redemptors del seu Fill. Ella rep l’encàrrec de vetllar pel deixeble estimat, per tots els deixebles estimats d’arreu i sempre. Aquesta missió té una dimensió intercessora, pedagògica, protectora, però sobretot inclou l’encàrrec de: mirar-nos sempre amb ulls de misericòrdia; recordar-nos

sempre que Déu ens estima amb un amor que no es cansa mai de perdonar; d'oferir-nos una vegada i una altra el seu fill crucificat, medicina i guarició del nostre cor atrapat pel Maligne.

A una mare quasi li surt de natural això de mirar amb ulls de misericòrdia. El seu amor pels fills és tan gran, desitja tant el seu bé, compren tant l'origen extern d'allò que malmet la seva vida, confia tant en el poder salvador de l'amor, que sempre i en tota circumstància, per damunt de tot el que hagi pogut passar, estima.

Les mares, a l'escola de la misericòrdia que exerceixen amb els seus fills, afaïçonem un cor misericordiós que, molt sovint, s'allarga a propers i llunyans. Quantes vegades davant de la mala jugada o de la calúmnia d'un parent o veí el capteniment espontani d'una mare és la de deixar passar, oblidar o fins i tot perdonar!

Els fills llegeixen en els ulls d'una mare quan hi ha ressentiment o quan hi ha perdó en el seu cor. De fet, els fills no gosen mirar els ulls de la mare o del pare quan l'han feta grossa. Més encara, quan gosen mirar és perquè cerquen aquella mirada misericordiosa que els pot moure amb confiança a dir: em perdoneu, em perdoneu? Per això, els fidels devots de Maria cantem "gireu envers nosaltres aquests ulls vostres tan misericordiosos", perquè quan Maria mira amb misericòrdia, nosaltres podem apropar-nos a ella, li podem confiar allò que no hem fet bé i ens afligeix i ella ens anima a confiar-ho a Jesús i a fer el que ell ens digui.

Tots sabem com n'és, de difícil, estimar i perdonar. Tots sabem que massa sovint no surt misericòrdia del nostre cor. Tots esperem que experimentant abundantment la misericòrdia de Déu puguem, a poc a poc, ser nosaltres també misericordiosos. Maria és mestra en l'art d'estimar i de perdonar. Aprenem d'ella.

Unim-nos a la invitació del Sant Pare i adrecem sovint "l'antiga i sempre nova pregària de la Salve Regina, perquè mai no es cansi de girar envers nosaltres els seus ulls misericordiosos i ens faci dignes de contemplar el rostre de la misericòrdia, el seu Fill Jesús" (MV 24).

Déu vos salve, Reina i Mare de misericòrdia;
vida, dolcesa i esperança nostra, Déu vos salve.

A vós cridem els desterrats fills d'Eva;

a vós sospirem, gemint i plorant en aquesta vall de llàgrimes.

Ara, doncs, advocada nostra, gireu envers nosaltres aquests ulls vostres tan misericordiosos.

I, després d'aquest exili, mostreu-nos Jesús, fruit beneït del vostre ventre.
Oh clementíssima, oh piadosa, oh dolça sempre Verge Maria.

Pregueu per nosaltres, Mare santa de Déu: perquè siguem dignes de les promeses de nostre Senyor Jesucrist. Amén.

Solsona, 9 de setembre de 2016